



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

# **Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus**

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

**Nepveu, François**

**Monachii, 1709**

Dies 28. De abusu gratiarum.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

Augustus,



DIES XXVIII.

De Abusu Gratiarum.

I.

GRatiarum aliquæ magnæ sunt utilitatibus, aliæ decretoriæ. Nihil merendum magis, quàm earum abusus. Crises non minùs inveniuntur in gratia, quàm natura; & proprietates unius aptè nobis exprimunt proprietates alterius. 1. Crisis naturæ est conatus, quo ipsa è malo sibi impendente se eximere contendit. Crisis in genere supernaturali conatus est gratiæ ad eripiendam animam è statu, in quo certum ei interitùs imminet periculum. Talis fuit ille, qui S. Augustinum, cujus hodie festam diem agimus, pravis opinionibus priùs addictum ad Catholicam Religionem revocavit. 2. Crisis naturalis dies habet determinatos, quibus attentos nos esse oportet. Sic Crisis supernaturalis habet sua tempora, certaque momenta, quæ, ne elabantur, nobis sedulò curandum; habet felices rerum concursus, quibus bene utendum. 3. Quemadmodum in natura nec penes ægrotos, nec penes medicos est iuxta libitum suum Crises procurare; sic gratiæ

riae criticae, seu gratiae efficaces, quae cau- Augustus.  
sa sunt emendationis morum, in potestate  
nostra non sunt; & si quis eas elabi sibi pas-  
sus est, ad ejus nutum non revertuntur.

Esau hanc emendationis gratiam petijt, &  
cum lacrymis petijt; sed eam non obtinuit.

Si Divus Augustinus voci, quam in horto  
intellexit, non auscultasset, nec gratiae,  
quae huic voci fuit associata, fideliter re-  
spondisset, forsan periisset.

*Non enim  
invenit pae-  
nitentia lo-  
cum, quam  
quam cum  
lacrymis in-  
quisisset  
eam. Hebr.  
126 17.*

II. 4. Quomodo Crises in natura  
sunt rarae, lic gratiae istae fortes, hae gratiae  
Criticae, seu efficaces conversionis adeo  
communes non sunt. Si sunt felices re-  
rum concursus, qui nascuntur e plurium  
circumstantiarum coagmentationibus saepe  
valde eximijs, concursuque plurium  
causarum, quae non facile conjunctae inve-  
niuntur, quasque Deus e singulari provi-  
dentia conjungit, homini ad meliorem  
frugem reducendo profuturas. Hi tot cau-  
sarum tam diversarum concursus, cum dif-  
ficiles sint, rari sint, necesse est. Quan-  
tae igitur imprudentiae est occasionibus  
tam praeclearis non uti? quantaque teme-  
ritatis, credere, eas pro libitu recuperari  
posse? 5. Crises naturae generantur e con-  
flictu terribili naturam inter, & malignos  
humores, quibus ea obruitur, & ab ijs li-  
bera-

tilia-  
eruen-  
Crisis  
quam  
nobis  
Crisis  
lo. sibi  
Crisis  
gratia  
no cer-  
Ta-  
hodie  
onibus  
ionem  
habet  
esse o-  
habet  
uae, ne  
habet  
ene u-  
ra nec  
st jux-  
c gra-  
tia



Augustus.

berari cupit. Inde motus illi, & insolita Symptomata oriuntur. Sic Crisis gratiæ conatus quidam est, quo anima è peccatis, & pravis affectibus, quorum ponderi jam-jam est succubitura, se eripere contendit: hinc motus illi inusitati, hinc illi conflictus pravorum affectuum cum ratione, naturæ cum gratia, ubi creaturis renuntiandum, quibus arctissimè fuimus addicti, & summo odio prosequendum, quod ardentissimè amavimus. Conflictus, quos S. Augustinus tam bene nobis describit, etiam ipse experrus fuerat; quia in ejus animo contigere. Quantam vitæ mutationem omnes isti violenti conatus non afferunt? felices sanè mutationes, quæ, cum penitus mutant hominem, Regnum Dei in ejus animo stabiliunt.

III. Ultima denique, & præcipua Criseos proprietas est, quòd homini vel longiorem vitam, vel mortem mox secuturam decernat. Si natura robore prævaleat, æger servatur; si verò nimium imbecillis est, malignorum abundantia humorum opprimitur; ut proin vitæ spes nulla superfit. Sic in Crisibus supernaturalibus, si gratia victrix est, si efficit, ut homo pravis suis affectibus, & perversis consuetudinibus evadat superior, quemadmodum Divo Au-

gu-

gustino in ejus conversione accidit ; tum Augustus.  
 homo beatus est , & magnis passibus ad  
 sanctitatem graditur. Verum si gratia  
 extremo conatu frustra adhibito debilior  
 tamen sit , atque inordinatis cedere cogatur  
 affectibus , dubitari vix potest , quin a-  
 ctum sit de homine. Felix , inquiebat Ser-  
 vator , *esses , civitas Ierosolyma , si cognovisses* Luc. 19.  
*tempus Visitationis , & si eo bene uti scivisses!*  
*At vae tibi ! quod non cognoveris , nec fructum in-*  
*de capere sciveris. Hoc enim omnium miseria-*  
*rum tuarum , atque ipsius etiam reprobrationis*  
*tuae origo erit. Heu mihi ! annon haec com-*  
*minatio , Domine , mihi intentatur , mihi ,*  
*qui accepi gratias tam frequentes , & tam*  
*fortes , iisque toties abusus sum ? & an-*  
*non ea mihi indicat , me a te desertum , &*  
*reprobatum iri. Timor , qui propterea mihi*  
*incessit , sufficientem mihi praebet ratio-*  
*nem , bene adhuc sperandi , preces meas ,*  
*quas facio , desideriumque , quo flagro vi-*  
*ram in melius commutandi , cum tu ea mi-*  
*hi inspiraris , a te non contemnenda.*

*Si quem motum ad bonam frugem te recipien-*  
*di sentis , non ei resistas , ne haec sit gratia criti-*  
*ca , & proin decretoria de tua salute obtinen-*  
*da , vel damnatione incurrenda.*

Si cognovisses & tu , & quidem in hac  
 die , quae ad pacem tibi : nunc autem ab-  
 scon-

Augustus.

scondita sunt ab oculis tuis; eò quòd non  
cognoveris tempus visitationis tuæ. *Luc. 9.*  
*v. 42. & 44.*

Te, Domine, nemo amittit, nisi, qui  
te dimittit. *Aug. Conf.*

## DIES XXIX.

De Compositione Voluntatis  
nostræ ad Divinam.

## I.

PERfectio nostra in eo versatur, ut volun-  
tatem Dei faciamus, eique nos sub-  
mittamus. Atque hæc est totius Regula  
sanctitatis. Tanta proinde nostra est san-  
ctitas, quanta est voluntatis nostræ cum  
hac Regula consensio. Christus Exem-  
plar nostrum est, nosque eatenus sancti,  
quatenus ei similes existimus, & eatenus  
ei similes sumus, quatenus divinæ sumus  
conformari voluntati: voluntas Patris æ-  
terni unica fuit ipsius Regula, & unicus  
omnium ipsius actionum finis. Imò alle-  
verat, se non venisse, ut propriam volun-  
tatem faceret quantumvis justissimam, sed  
voluntatem Patris sui. Perfectio, & san-  
ctitas nostra in charitate consistunt. *Cha-  
ritas est plenitudo legis.* Inquit Apostolus.  
Cha-

*Descendi de  
caelo non ut  
faciam vo-  
luntatem  
meam, sed  
voluntatem  
ejus, qui mi-  
sit me.*

*Jo. 6. 38.*

*Rom. 13. 10.  
Joan. 14. 21.*